

ת"ד 7119/03 - מדינת ישראל נגדolid דבسان

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 12-03-7119 מדינת ישראל נ' דבسان(עציר)
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות תנובה נגד
המאשימה
נגד
וליד דבسان ע"י ב"כ עו"ד עלי אלקירנאו
הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם להודעת בית המשפט, החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה מהאשמים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקי הכרעת הדין:

כתב האישום ייחס לנאים את העבירות הבאות: נהיגה בשכרות, נהיגה בזמן פסילת רישון נהיגה, נהיגה ברכב לגביו ניתנה הودעת איסור שימוש, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה ברשלנות, סטייה מנתיב נסעה, גריםת תאונת דרכים.

בהתאם לעובדות המתוארות בכתב האישום, נהג הנאשם ברכבו ביום 21.5.2011 בשעה 21:15:02 או בסמוך לכך, בכביש 60 כשהוא תחת השפעת אלכוהול ובויתו שיכור כאשר בدمו נמדדה כמות של 65 מ"ג אלכוהול. בהגיע הנאשם סמוך לק"מ 10 בכביש 60, הוא סטה לכארה ימינה אל מעבר לשול והתהפרק בשטח שלימינו. כתוצאה מהתאונת ניזוק רכבו של הנאשם, ונחלבו בגופם הנאשם והנוסע שהוא ברכב יחד עם הנאשם. נהיגה זו של הנאשם הייתה בזמן שהוא פסול לנהיגה, וכן הרכב בו נהג (דגם מיצובי מ.ר. 02-378-93) נאסר לשימוש בפסילה מנהלית.

בمعנה לכתב האישום הודיעו הנאשם באמצעות אכוcho, כי הוא כופר בעובדה כי הוא נהג ברכב בזמן התאונת.

בתיק זה ה证实 בהסכמה הצדדים לתיק, הליך של עדות מוקדמת.

במסגרת הליך זה נשמעה עדותה של הגב' יקטרינה סרגייב (להלן - יקטרינה), כי היא נהגה ברכב בזמן התאונת, ולא הנאשם. לאחר עדותה הראשית נחקרה העודה בחקירה נגדית על ידי המדינה.

לאחר בקשה דחיה של שלושה שבועות לצורך גיבוש עמדתה, הודיעה המדינה כי היא אינה משנה את עמדתה בעקבות עדות הגב' סרגיב, וכי לשיטתה מי שנаг ברכב הוא הנאשם עצמו ולא העודה שהעידה מטעמו.

דין והכרעה

נקודות המחלוקת בין הצדדים היא, שאלת זהות הנוגג ברכב.

בעוד המדינה אוחזת ביחס הנהיגה לנאשם מתוך חזקת הבעלות ברכב המקימה כלפי אחריות לכל עבירה תעבורת המבוצעת עם הרכב שבבעלותו, סבורה ההגנה כי הפריכה חזקה זו בעדותה של הגברת יקטרינה בפני.

המדינה גם סבורה כי מסירת הגרסה המאוחרת על ידי יקטרינה והימנעות הנאשם מהציג גרסה זו כבר בחקירה המשטרתית, מצדיקים את דחית העדות והישענות בית המשפט על החזקה שמדובר בחוק כלפי הנאשם.

אצין כי באי כוח המדינה לא הציגו לבית המשפט כל ראייה ישירה כי הנאשם הוא שנаг ברכב, ולמעשה מבקשת המשימה להסתמך על חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27ב' לפקודת התעבורה בלבד, לצורך הקביעה כי הנאשם הוא שנаг ברכב ולצורך הרשותם בעבירות המוחשית לו בכתב האישום.

לענין חזקת הבעלות קובע סעיף 27 ב (א) לפקודת התעבורה כדלהלן:

(א) "נעשתה עבירה תעבורת ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נאג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או חננו אותו במקום שהעמדו או חנינוו אסורה על פי חוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או חננוו כאמור, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזק) או הוכיח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".

הוכחה זו הנדרשת מן הנאשם להראות מי נהג ברכב, היא ברמה של הוכחה במשפט האזרחי בה נדרשת רמת הוכחה של "מאזן הסתברויות", על פייה די בהוכחה של 51% כדי להרים את נטול הראייה. הצלחה של הנאשם להפריך את חזקת הבעלות בחציית מאزن הסתברויות תחייב את הנטול לכתחזיף התביעה להראות מעבר לכל ספק סביר כי נהג בפועל ברכב אשר הנאשם פטור יהיה מחזקת סעיף 27 ב שבוחק.

כפי שIOSBAR הבהיר, אני קובע כי הנאשם עמד בנטול זה באמצעות עדותה של הגב' יקטרינה.

שמעתית בפני את עדותה של יקטרינה, עדות ישירה אשר עמדה במחנן של חקירה נגדית אינטנסיבית.

התרשמתי מכנות העדות ואף קיבלתי הסברים למופיע המאוחר של עדות זו, זמן ניכר לאחר התרחשות האירוע.

בית המשפט הבahir והסביר לעדאה את משמעות עדותה ואת ה"סכמה" לה צפוייה העודה כתוצאה מדעת זו, שכן נתילת האחירות באופן מלא עשוי להוביל להחלטה של המדינה להגיש כתוב אישום פלילי/תעבורי כנגד העודה בגין האחירות לกรรมת התאונה ואולי אף ביצוע עבירות נוספת הקשורות לשיבוש החקירה.

אף שיקטרינה הבינה היטב את משמעות ההסברים, נתנה היא עדות מלאה, מפורטת מאד, חפה מכל היסוס, מלאה

בתיאורים אשר הובילו אותו למסקנה חד משמעות לפיה שהתה היא ברכב יחד עם הנאשם בזמן התאונה ולא ניתן לשולח את האפשרות כי היא אשר נהגה ברכב עצמו כפי שהעידה באופן חד משמעי בפני.

אמינותה של עדות זו בפנוי, גם לאחר שעזרה מבחן מלא של חקירה נגדית, מטה בעיניו באופן מוחלט את AMAZON ההסתברות לקבלת עדמת הנאשם לפיה החזקה ברכבו נסקרה על ידו לגבי יקטרינה עובר לאירוע נשוא כתוב האישום.

המואשימה בחירה שלא להתעמת עם עדמת הגנה כי גבי יקטרינה סרגייב היא שנעה ברכב, (למעט בחקירה הנגדית), המואשימה אינה טוענת דבר בנוגע לעמדת הגנה בענין זה, לא ביצעה השלומות חקירה, ולא הודיעה האם יש בידה מצא שיש בו כדי לסתור את עדמת הגנה הנ"ל לעניין זהות הנהג ברכב בזמן התאונה.

חרף כל האמור לעיל הודיעה המואשימה כי לשיטתה מי שנעה ברכב הוא הנאשם עצמו, מבל' להוכיח את דבר הנהגה בראיות של ממש, אלא בהסתמך על החזקה המשפטית הקבועה בסעיף 27 לפוקודה.

sicomo של דבר, המואשימה ממשיכה טועון כי מי שנעה ברכב הוא הנאשם, וזאת מכח "חזקת הבעלות", אך יחד עם זאת המואשימה אינה מעלה כל טיעון נגד, ובודאי שאין בידה גם כל ראייה לסתור, את עדותה של גבי סרגייב כי למעשה היא נהגה ברכב בזמן ביצוע העבירות נשוא כתוב האישום.

"חזקת הבעלות" קיימת מקום שהנ帀ט אינו נוקט עמדה ואינו מביא ראייה לסתור את חזקת הבעלות, ענייננו מההביא הנאשם ראיות לסתור את חזקת הבעלות, אין חזקה זו עמדת כנגדו עוד.

המואשימה טוענת בסיקומיה כי טוענתו של הנאשם שהנהגת ברכב היא הגב' סרגייב, הינה טוענה כבושא היה וטענה זו לא נתענה מיד עם חקירותו של הנאשם במשטרה, אלא רק מעל לשושן שנים במהלך ניהול תיק בית המשפט.

עוד טוענת המדינה בסיקומיה כי ישנה סתירה בנסיבות של הנאשם, בין היתר בכך שבගרטסו במשטרה לא הזכיר כלל כי גבי סרגייב היא שנעה ברכב, על אף העובדה שהוא תקופה, זאת לעומת דבריו בבית המשפט, בהם הציג את הגב' סרגייב כמו שנעה ברכב.

המדינה האריכה לתאר בסיקומיה את עניין התמיינות והסתירות שבגרסת הנאשם. עם זאת אין בידי לקבל את עדמת המדינה בענין זה, ואנמך:

משמעות בית המשפט את עדמת הגנה ביחס לסתירת "חזקת הבעלות" על ידי הנאשם, מוטל על המדינה להוכיח את נהיגת הרכב על ידי הנאשם (ככל שאוחזת היא עדין בעמדה זו) על בסיס ראיות יישור או נסיבות הקשורות את הנאשם עצמו להנעה ברכב.

המואשימה לא תוכל להיבנות מתחמיות או סתירות שיש לדבריה בנסיבות הנאשם, שכן גם אם בדבריה קיימות תמיינות וסתירות בגרסת הגנה, אין בהם די בכדי לבסס עליהן בלבד את הרשותו הנ帀ט בעבירות המוחישות לו בכתב האישום

הנטל להוכיח מי נהג ברכב מוטל על המואשימה, אלא שזו לא הביאה כל ראייה לעניין השאלה העובדתית מי נהג ברכב בזמן התאונה, ולמעשה הסתמכה המואשימה על "חזקת הבעלות", שכאמור לעיל התבטלה כלפי הנאשם היה והוא אשר סיפק ראייה טובה למי אשר נהג ברכב.

לגוף של עניין, אינני סבור כעמדת המדינה כי קיימות סתיירות או תמיות במשקל המצדיק את פסילת עדותה של גב' יקטרינה. העדה הולטה בעדותה אפשרות סבירה, הנשמעת אף הגיונית, כי היא נפרדה מהנאשם לאחר התאונה, שהיתה בחלק מהזמן בח"ל, ולא ידעה כי הוא מושם בעקבות התאונה, ולכן לא פנתה עד היום למסירת עדותה. גם הנאשם בעדותו במשטרת מסר כי בזמן התאונה הוא היה שיכור, והוא לא נzag ברכב, ובשל שכורתו הוא אינו זוכר מי נzag ברכב. גם הסבר זה אינו משולל יסוד, וניתן לקבל אותו כסביר סביר.

רצונו של הנאשם שלא לסבר את חברתו מתקבל על הדעת ובהחלט יתכן כי חזר בו מאוחר יותר מכוננותו הראשונית.

המאמינה בסיכוןיה הרבתה לטעון כי העדות שנשמעה מטעם הנאשם בתיק זה, היא למעשה עדות כבושא שיש ליתן לה משקל נמוך. עם זאת כפי שקבעתי לעיל, להיות ונטל ההוכחה מוטל על המאמינה, לא די בכך שהעדות שנשמעה מטעם הנאשם היא כבושא, בכדי להרשיע את הנאשם, על המדינה להוכיח בריאות ממשיות מי נzag ברכב בזמן התאונה.

לכל הפחות, הייתה צריכה המדינה (לאחר עדותה של יקטרינה) לבדוק אפשרות של השלמת חקירה, ונקל ניתן היה לבדוק איקוני טלפונים רלוונטיים של העדה החדשה שעבר בזמן התאונה, בדיקות כניסה ויציאה מן הארץ לאחר התאונה, ופעולות חקירה נוספות מול עדים נוספים שלכורה היו ברכב - פעולות אותן בחרה המדינה שלא לבצע (ובכל אופן לא הובאו כראיות לשילילת טענת ההגנה)

משלא עשתה כך המדינה וקובעתי כי עדותה של יקטרינה אמינה בעיני, יש לזכות את הנאשם שכן נהיגתו ברכב לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר על ידי המדינה בפרשיה זו.

משמעות כי המאמינה לא הוכיחה כי הנאשם נzag ברכב, מתייתר הצורך לבדוק את שאר ראיות הנסיבות לגבי יתר רכיבי האישום, שכן גם אם אקלם במלואם לא יהיה בהם בכדי להרשיע את הנאשם.

סוף דבר, אני מזכה כאמור את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור לצדים תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, במעמד הצדדים